

“ อาชีวบำบัดและกายภาพบำบัด ”

พิมพ์อ้อไพ ไกวาทิ วท.บ. (กายภาพบำบัด) *

อาชีวบำบัดและกายภาพบำบัดเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานทางการฟื้นฟูสมรรถภาพ ซึ่งมีการดำเนินการร่วมกันเป็นกลุ่ม เรียกว่า กลุ่มการฟื้นฟูสมรรถภาพ (Rehabilitation team) ซึ่งประกอบด้วยแพทย์ (Physician) พยาบาล (Rehabilitation nurse) นักสังคมสงเคราะห์ (Social worker) นักจิตบำบัด (speech therapist) นักประดิษฐ์เครื่องช่วยคนพิการ (Prosthetist and orthotist) จิตแพทย์หรือนักจิตวิทยา (Psychiatrist or Psychologist) นักกายภาพบำบัด (Physical therapist) และนักอาชีวบำบัด Occupational therapist) ซึ่งบุคลากรเหล่านี้เป็นผู้มีความชำนาญพิเศษเฉพาะทาง เพื่อฝึกหรือสอนให้ผู้ป่วย หรือผู้ทุพพลภาพสามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้ตามควรแก่ศักยภาพ โดยเน้นทั้งในแง่ของร่างกาย จิตใจ สังคม ครอบครัว และเศรษฐกิจควบคู่กันไป เพื่อลดภาระต่อครอบครัวและสังคม

ในที่นี้ขอกล่าวถึงอาชีวบำบัดและกายภาพบำบัด ซึ่งวิธีการรักษาทั้งสองสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดมาก แต่ก็มีความแตกต่างกัน กายภาพบำบัด (Physical Therapy) เป็นส่วนหนึ่ง

ของ Rehabilitation team และเป็นวิชาชีพแขนงหนึ่งของสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์แผนปัจจุบัน ซึ่งอธิบายได้ว่า กายภาพบำบัดคือการกระทำในการช่วยเหลือผู้ป่วย เพื่อรักษารักษา รักษา แก้อาการ และฟื้นฟูสมรรถภาพหรือความพิการของร่างกายและจิตใจ ให้กลับคืนสู่สังคมได้คงเดิมหรือใกล้เคียงความสามารถเดิมด้วยวิธีการใช้เครื่องมือซึ่งมีคุณสมบัติทางฟิสิกส์ เช่น การใช้ไฟฟ้า ความร้อน ความเย็น แสง เสียง และน้ำ การคัต การดึง การนวด และที่สำคัญคือการบริหารร่างกายหรืออวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง ในการรักษา

ส่วนอาชีวบำบัดหมายถึงการให้การรักษากับผู้ป่วย โดยเน้นหนักไปในการใช้กิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ผู้ป่วยได้ฝึกทำเพื่อสามารถกลับไปสู่สังคมได้เหมือนเดิม กิจกรรมนั้นจะมุ่งไปในด้านการรักษา ซึ่งอาจจะเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ฝีมือ แรงงาน หรือเพียงเพื่อให้เกิดความเคลื่อนไหว-ส่วนต่างๆ ของร่างกาย หรือการฝึกให้ผู้ช่วยช่วยเหลือตัวเองในกิจวัตรประจำวัน ซึ่งกิจกรรมที่ทำนั้นอาจจะมีเครื่องมือช่วยต่างๆ (self

help aids) เพื่อให้ผู้ป่วยทำได้ดีขึ้น นอกจากรักษาทางร่างกายแล้ว ในด้านจิตใจนั้นจะจัดกิจกรรมเพื่อให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการรักษา เพื่อยกย่องผู้ป่วยให้กลับเข้าสู่สังคมในสภาพปกติและยังช่วยแนะแนวทางและให้กำลังใจแก่ผู้ป่วยให้เกิดความเชื่อมั่นในตัวเอง นอกจากนี้ยังมีการประเมินผลความสามารถของผู้ป่วยที่เหลืออยู่ว่าสามารถทำอะไรได้บ้าง เพื่อให้ผู้ป่วยที่มีความพิการเหลืออยู่ให้มีอิสระในการที่จะยังชีพอยู่ด้วยตนเอง โดยฝึกกิจกรรมเตรียมอาชีพ ให้เกิดความชำนาญเพื่อผู้ป่วยจะได้มีโอกาสเป็นอาชีพและดำเนินชีวิตอยู่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทั้งสองอย่างมีจุดประสงค์ในการรักษาเหมือนกัน แต่วิธีการนำมารักษาต่างกัน แต่ถึงอย่างไร การรักษาก็สัมพันธ์ใกล้ชิดกันมาก และพร้อมที่จะช่วยรักษาและแก้ปัญหาของผู้ป่วย และผู้ทพพลภาพให้ช่วยเหลือตัวเองได้ และมีบทบาทต่อครอบครัวและสังคมได้ทั้งเดิม เพื่อเป็นการลดภาระแก่สมาชิกคนอื่น ๆ และประเทศชาติ.

ABSTRACT

Rehabilitation is the help and training given to a sick or handicapped person to enable him to live as full a life as his remaining abilities and degree

of health will allow. Physical Therapy and Occupational Therapy are parts of Rehabilitation team which work closely. The objectives of treatment are the same but processes of treatment are different. Physical Therapy is treatment by physical means: electricity, Heat, light, sound, massage and particularly exercise to reduce pain and maintain or improve functions. For Occupational Therapy is a form of medical treatment prescribed by a physician in which the patients attempt to improve his condition by carrying out a specific activity under the direction of a qualified Occupational Therapy.

REFERENCES:

1. Macdonald, Maccual., Mirrey: Occupational Therapy in Rehabilitation. Third Edition 1970 Reprinted 1972 by the University Press Aberdeen Great Britain
2. Licht: Rehabilitation and medicine 1968
3. Wright: Tidy 'a Massage and remedial exercise. Eleventh Edition 1968.
4. จาระไน โยธินชัชวาล : เอกสารกองสุขภาพจิต กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข กุมภาพันธ์ 2520.